

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **M. T.**, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2009, č. j. 970/2009-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 A 10/2010 - 28,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 A 10/2010 – 28, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravních přestupků (dále též „magistrát“) vydal dne 25. 3. 2009 příkaz o uložení pokuty, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen zákon „o přestupcích“). Uvedený příkaz o uložení pokuty napadl žalobce v zákonem stanovené lhůtě odporem, čímž byl příkaz zrušen. Dne 21. 4. 2009 vyhotovil správní orgán I. stupně oznámení o pokračování řízení o přestupku. Řízení bylo završeno dne 7. 9. 2009 vydáním rozhodnutí, kterým byl žalobce opětovně uznán vinným ze spáchání výše zmíněného přestupku. Skutkovou podstatu daného přestupku měl naplnit tím, že dne 15. 3. 2009 v době od 15:06

do 15:21 hodin jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Super, s označením TAXI, SPZ X nerespektoval místní úpravu provozu na pozemních komunikacích, neboť zastavil a poté nechal stát uvedené vozidlo na náměstí Franze Kafky v Praze 1, v úseku komunikace spadajícím pod působnost svislé dopravní značky č. IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „Stanoviště vozidel taxi dle zákona č. 111/1994 Sb. pro dva vozy taxi se souhlasem E. K. a radiodispečink taxi“. Popsaným jednáním měl porušit § 27 odst. 1 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o „silničním provozu“). Za protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta dle § 22 odst. 9 zákona o přestupcích ve výši 2.000 Kč a současně povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

[2] V záhlaví vymezeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu ze dne 7. 9. 2009. Rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí magistrátu následně k žalobě žalobce zrušil v záhlaví specifikovaným rozsudkem městský soud. Tento rozsudek nyní žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadá kasační stížností.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku

[3] Městský soud vyhověl žalobní námitce, podle níž rozhodnutí žalovaného nezhojilo vadu prvostupňového správního rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání spočívající v tom, že magistrát rozhodl o tomto a o dalších přestupcích žalobce v samostatných řízeních, byť byly dány podmínky k vedení jednoho společného řízení. Městský soud uvedl, že z úřední činnosti je mu známo, že žalobce napadl rovněž rozhodnutí ve věci přestupku, kterého se měl dopustit dne 26. 3. 2009 (před městským soudem je řízení o této žalobě vedeno pod sp. zn. 1 A 12/2010), a dále ve věci přestupku, kterého se měl dopustit dne 31. 3. 2009 (soudní řízení vedeno pod sp. zn. 1 A 11/2010). Soud posoudil, zda se v daných případech nejednalo o dílčí útoky jednoho pokračujícího přestupku, vyšel přitom analogicky z definice pokračování trestného činu uvedené v § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Konstatoval, že žalobce byl ve všech případech uznán vinným ze spáchání stejné skutkové podstaty přestupku, vždy se jednalo o to, že stál na vyhrazeném parkovišti, zřejmá je i místní souvislost, neboť žalobce pokračoval v deliktu na stejném místě na náměstí Franze Kafky, v Praze 1. Jednotící záměr představovalo neoprávněné stání po dobu delší než tři minuty v působnosti značky č. IP 12 „Vyhrazené parkoviště“, přičemž žalobce vždy trval na tom, že osazení této značky je diskriminující. Za mezník, který ukončuje skutek při pokračujícím přestupku, považoval soud doručení příkazu o uložení pokuty; vyšel přitom analogicky z § 12 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), podle nějž je takovým mezníkem u pokračujícího trestného činu sdělení obvinění. Příkaz o uložení pokuty za jednání, kterého se dopustil dne 15. 3. 2009, byl žalobci doručen dne 3. 4. 2009. Soud tedy shledal, že došlo k naplnění všech znaků pokračování v trestném činu, respektive přestupku, a že o daných věcech nemohla být vedena samostatná správní řízení.

[4] Žalobce dále namítal, že správní orgány rozhodly na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu, a brojil proti osazení dopravních značek, které podle něj neslouží k řešení dopravní situace, ale ke znemožnění jeho podnikatelské činnosti. Tyto žalobní námitky shledal soud nedůvodnými.

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítl, že žalobce v žádném z žalobních bodů neargumentoval, že se dopustil jednoho pokračujícího přestupku. Z žaloby má být naopak zřejmé, že žalobce nerozporuje mnohost přestupků. Tvrzení soudu, podle nějž „*žalobce argumentuje tím, že z výroku napadených rozhodnutí i ze samotného skutkového stavu vyplývá, že se jedná o jeden pokračující přestupek*“, dle stěžovatele nemá oporu v podané žalobě a soud nepřípustně přezkoumal výroky napadeného rozhodnutí nad rámec žalobních bodů. Odůvodnění napadeného rozsudku je v této části nesrozumitelné a činí rozhodnutí soudu nepřezkoumatelným. Není jasné, na základě čeho soud dospěl citovanému tvrzení. O zmatečnosti a nesrozumitelnosti odůvodnění rozsudku mají dle stěžovatele svědčit i některé jeho části, v nichž soud odkazuje na argumentaci stěžovatele ve vyjádření k podané žalobě, přičemž i zde uvádí něco, co vůbec není obsahem tohoto vyjádření. Soud např. uvedl, že „*možnost, že by se mohlo jednat o pokračující přestupek, žalovaný bez dalšího vyloučil (...)*“. Stěžovatel se ale k této otázce nijak nevyjadřoval.

[6] Stěžovatel dále uvedl, že se ztotožňuje s argumentací, podle níž se trestnost správních deliktů řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů, a že je třeba při posuzování pokračujících přestupků využít výkladu obecných institutů z trestního práva, neboť zákon o přestupcích pojem pokračování neupravuje. Stěžovatel je však toho názoru, že minimálně jeden definiční znak pokračování v trestném činu, resp. přestupku, a to jednotný záměr (subjektivní souvislost), nebyl v daném případě naplněn. Aby bylo možné souhrn jednotlivých útoků považovat za jeden trestný čin, potažmo přestupek, musí být jednotlivé útoky mezi sebou subjektivně i objektivně propojeny. Subjektivní souvislost spočívá v postupném uskutečňování jednotného záměru, přičemž ten musí být dán již při prvním útoku. Pachatel již od počátku musí zamýšlet i další útoky, aby postupně svůj záměr realizoval. Vzhledem k okolnostem a charakteru předmětného přestupku a způsobu, jakým je možné jej spáchat, je dle stěžovatele zjevné, že takový společný záměr mít žalobce nemohl.

[7] Žalobce zastavoval vozidlo na místě označeném svislou dopravní značkou č. IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou, na níž bylo uvedeno, pro koho je parkoviště vyhrazeno (nebylo vyhrazeno pro žalobce). Z ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu však plyne, že zastavení na vyhrazeném parkovišti s vozidlem, pro které není parkoviště vyhrazeno, není samo o sobě přestupkem. Znaky skutkové podstaty přestupku takové jednání naplní až tehdy, překročí-li zastavení a stání dobu tří minut anebo dojde k omezení vozidel, pro která je parkoviště vyhrazeno. Dle stěžovatele žalobce na daném vyhrazeném parkovišti nezastavoval s jednotným záměrem překročit dobu tří minut a spáchat tak přestupek. Žalobce, jako řidič vozidla taxislužby, zastavoval na předmětném stanovišti taxislužby proto, aby nabídl své služby potenciálnímu zákazníkovi; nemohl dopředu vědět, zda zákazník nastoupí do jeho vozidla ještě v době, kdy je stání na vyhrazeném parkovišti dovolené (a žádného přestupku se tedy nedopustí), či zda k tomu nedojde (a dopustí se protiprávního jednání). Proto zde chybí subjektivní souvislost, pachatel neměl jednotný záměr při každém zastavení překročit jeho povolenou dobu a všechny případy, kdy žalobce povolenou dobu zastavení a stání na vyhrazeném

parkovišti překročil, je třeba hodnotit jako samostatné opakované skutky, nikoliv jako pokračující přestupek.

[8] Žalobce nevyužil své právo vyjádřit se ke kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou, zda městský soud přezkoumal rozhodnutí stěžovatele v mezích žalobních bodů.

[11] Zdejší soud ve své judikatuře konstantně uvádí, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. V případě ochrany před nezákonným rozhodnutím je tedy „*na žalobci, aby v zákonné lhůtě soustředil důvody, v jejichž mezích má být rozhodnutí soudem zkoumáno. Soudní přezkum není a nemůže být všeobecnou kontrolou zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Je vždy na osobě rozhodnutím dotčené, zda toto rozhodnutí akceptuje, či zda se proti němu bude bránit u soudu; je rovněž na její vůli, jaká pochybení označí za podstatná*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84; všechna zde uváděná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dispoziční zásada je vyjádřena v ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle nějž soud přezkoumá napadené výroky správního rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobních bodů patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Jak přitom uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací. Žalobcův právní náhled na věc se „*nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.*“ Na druhou stranu, tyto závěry dle rozšířeného senátu neznamenají, že „*bezvadným žalobním bodem je pouze takové skutkové tvrzení, které žalobce přesně subsumuje pod určitá ustanovení zákona.*“ Žalobce svá „*konkrétní a dostatečně individualizovaná skutková tvrzení nemusí podřazovat pod přesná ustanovení právních předpisů, vždyť přece i nadále platí, že soud zná právo.*“

[12] V nynějším případě žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí žalovaného nezhojilo vadu prvostupňového rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání magistrátem, který rozhodl o přestupcích žalobce, aniž by řízení o nich sloučil ke společnému projednání s řízeními o dalších přestupcích téhož „pachatele“ (žalobce), jak mu přikazuje § 57 odst. 1 zákona o přestupcích. Žalobce poukázal na to, že všechny předmětné přestupky řešil tentýž místně a věcně příslušný správní orgán prvního stupně a rozhodnutí o nich

vydal v rozmezí jednoho měsíce (19. 8. 2009 až 10. 9. 2009). Všechna skutková jednání se přitom měla stát ve dnech 7. 3., 15. 3., 22. 3., 26. 3., 28. 3., 29. 3., 31. 3., 3. 4. a 4. 4. 2009. Rovněž odvolání proti prvostupňovým rozhodnutím o přestupcích vyřizoval tentýž odvolací správní orgán. Tím mělo dojít k naplnění podmínek stanovených v § 57 odst. 1 zákona o přestupcích, z nějž dle žalobce neexistuje žádná výjimka. Nespojení řízení vedlo k uložení sankcí, které v součtu mnohonásobně převyšují nejvyšší přípustnou výši pokuty za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích (tj. 2.500 Kč), stejně jako k nedůvodnému uložení povinnosti uhradit osmkrát náklady řízení. Tímto mělo dojít k porušení § 12 odst. 2 téhož zákona. Žalobce zároveň navrhl spojit ke společnému projednání řízení o této žalobě s řízeními o samostatně podaných žalobách proti rozhodnutím žalovaného, u nichž je obdobná situace. Některé z těchto žalob již byly v daný moment podány a žalobce je identifikoval spisovými značkami, pod nimiž byly vedeny u městského soudu, u některých avizoval, že je v blízké době (cca 14 dnů) podá.

[13] Z uvedeného je patrné, že žalobce v žalobě nenamítal, že jednání, za nějž mu byly uloženy jednotlivé pokuty, představuje dílčí útoky pokračujícího přestupku. Žalobce pouze uváděl, že mělo být o všech jeho případech vedeno společné řízení, a to s odkazem na ustanovení § 57 odst. 1 přestupkového zákona, které upravuje vedení společného řízení v případě souběhu více přestupků (k jejichž projednání je příslušný týž správní orgán). Pokud ovšem městský soud při posuzování otázky, zda o všech (či alespoň o některých) žalobcových případech mělo být vedeno společné řízení, dospěl k závěru, že společné řízení být vedeno mělo, byť z důvodu, že šlo o jeden pokračující přestupek, pak se nejedná o vykročení z mezí žalobních bodů. Městský soud pouze odlišně právně kvalifikoval skutečnosti uváděné žalobcem, k čemuž je bezpochyby oprávněn.

[14] Kasační námitka, podle níž městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, je tedy nedůvodná.

[15] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami, kterými stěžovatel brojil proti závěru městského soudu, podle nějž se žalobce dopustil více dílčích útoků jednoho pokračujícího přestupku.

[16] Trestněprávní teorie rozumí pod pokračováním v deliktu takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Uvedená doktrinální a judikatorní definice byla posléze zachycena rovněž v zákonné úpravě, a to v § 89 odst. 3 trestního zákona, respektive v § 116 trestního zákoníku (viz Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník*, 2. vydání, Praha: C.H. Beck, 2012, str. 1289-1290). Pokračování v přestupku je pojmem běžně aplikovaným též judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009 – 69, a ze dne 1. 3. 2012, č. j. 8 As 66/2011 – 74).

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že v nynějším případě nebyly naplněny všechny definiční znaky pokračování v deliktu. Konkrétně má za to, že nebylo prokázáno naplnění znaku subjektivní souvislosti, tedy že by jednotlivé dílčí útoky byly vedeny společným záměrem.

[18] Dle trestněprávní doktríny je rozhodujícím znakem pokračování v trestném činu, jenž jej odlišuje od opakování trestného činu, že jednotlivé útoky, z nichž každý naplňuje znaky téhož trestného činu, jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem v tom smyslu, že pachatel již od počátku zamýšlí aspoň v nejhrubších rysech i další útoky a že po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jako postupné realizování tohoto jediného záměru. Dále platí, že jednotný záměr je třeba v trestním řízení dokazovat (Šámal, P. a kol., cit. dílo, str. 1290).

[19] Městský soud odůvodnil existenci jednotícího záměru mezi jednotlivými „dílčími útoky" pokračujícího deliktu konstatováním, že žalobce trval na tom, že osazení značky „vyhrazené parkoviště", v jejíž působnosti opakovaně neoprávněně zastavoval a stál po dobu delší než tři minuty, je diskriminující. Jak však Nejvyšší správní soud ověřil ze spisové dokumentace, tato skutečnost nebyla předmětem dokazování ani ve správním, ani v soudním řízení týkajícím se dané věci. Městský soud při posuzování otázky naplnění znaku subjektivní souvislosti vycházel zřejmě z tvrzení uvedených žalobcem v žalobě. Správní orgány totiž při svém rozhodování vycházely zejména z oznámení přestupku hlídkou Městské policie hl. m. Prahy a z obrazového záznamu z městského kamerového systému (žalobce se k ústním jednáním o přestupku konaným dne 8. 6. 2009 a 9. 7. 2009 nedostavil). Městský soud rozhodl o následné žalobě proti rozhodnutí stěžovatele bez jednání, žádné nové důkazy v průběhu soudního řízení neopatřoval. Městský soud tak založil svůj závěr o naplnění znaků pokračujícího deliktu na úvaze, která nemá patřičnou oporu ve spisovém materiálu, čímž zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost kasační stížností napadeného rozsudku, ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[20] Výše uvedené pochybení je samo o sobě dostatečným důvodem ke zrušení napadeného rozsudku a k vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud nicméně považoval za vhodné vyjádřit se rovněž k některým dalším otázkám řešeným městským soudem. Městský soud ze závěru, že žalobce spáchal pokračující přestupek, dovodil, že nemohla být o jednotlivých „dílčích útocích" daného přestupku vedena samostatná řízení. Přitom se zabýval rovněž otázkou vymezení skutku předmětného deliktu, tzn. určením momentu, který představuje mezník oddělující jeden pokračující přestupek od dalšího. Soud konstatoval, že v případě, kdy je s podezřelým ze spáchání přestupku vedeno zkrácené, tzv. příkazní řízení podle § 87 zákona o přestupcích, je rozhodujícím okamžikem pro ukončení skutku doručení příkazu o uložení pokuty. S tím však Nejvyšší správní soud nesouhlasí.

[21] Zákon o přestupcích výslovně neupravuje moment, kdy je ukončen skutek při pokračujícím přestupku. Proto je nutno při posuzování dané otázky vyjít z analogické aplikace § 12 odst. 11 trestního řádu, podle něhož „*pokračuje-li obviněný v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění, posuzuje se takové jednání od tohoto úkonu jako nový skutek*". Trestní řád zajisté není bez dalšího použitelný na každý jednotlivý dílčí problém, který procesní normy zákona o přestupcích neřeší. Na druhou stranu v elementárních věcech přestupkovým právem neřešených musí nutně nastupovat postulát jednoty právního řádu. Jak přitom upozorňuje trestněprávní nauka, „*hranice, kdy je pokračující trestný čin přetržen, existovat musí*" (Kučera, P. „Pokračující trestný čin v trestním řádu" In: *Trestní právo*, č. 10/2007, s. 7). Stejný závěr musí platit též ve vztahu k pokračujícím přestupkům.

[22] V případě pokračujícího trestného činu je skutek ukončen sdělením obvinění, které je obsahem usnesení o zahájení trestního stíhání; rozhodujícím momentem je tak doručení uvedeného usnesení obviněnému. Podezřelému ze spáchání přestupku se však nesděluje obvinění, takový institut zákon o přestupcích nezná. Správní orgán pouze zahájí řízení o přestupku podle § 67 uvedeného zákona, případně lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení (§ 84 a násl. téhož zákona), nebo bez dalšího řízení vydáním příkazu o uložení napomenutí nebo pokuty (§ 87 zákona). Obviněným z přestupku je občan od momentu, kdy vůči němu správní orgán učinil první procesní úkon (§ 73 odst. 1 zákona o přestupcích).

[23] Vzhledem k odlišnostem úpravy v přestupkovém zákoně a v trestním řádu je tedy třeba identifikovat úkon, který pro potřeby přestupkového řízení nejblíže odpovídá tomu, jaký smysl a účel má v oblasti trestního řízení sdělení obvinění. Jedním z důvodů, proč dochází k přetržení pokračování v trestném činu, je preventivní působení deliktního řízení „*na samotného pachatele, kdy se mu dostává varování ohledně jeho současného i budoucích skutků*“ (Kučera, cit. dílo, s. 7). Dle názoru Nejvyššího správního soudu ve vztahu k přestupkovému řízení uvedenou roli splní jakýkoliv úkon ze strany policejního orgánu nebo příslušného správního orgánu, který přestupek projednává, kterým je obviněný z daného přestupku zpraven o tom, že je důvodně podezřelý z jeho spáchání. V nynějším případě by tak k ukončení předmětného skutku došlo již v momentu, kdy s žalobcem sepsali oznámení přestupku příslušníci Městské policie hl. m. Prahy. Již v tuto chvíli se mu relevantním způsobem dostalo „varování“ ohledně jeho skutku; takový úkon ze strany policejního orgánu je proto možné považovat za mezník ukončující daný skutek.

[24] Lze tak shrnout, že městský soud založil svůj závěr, podle nějž žalobce svým jednáním naplnil znaky pokračujícího deliktu, na úvaze, která nemá patřičnou oporu ve spisovém materiálu. I kdyby však v řízení bylo řádně prokázáno, že došlo k naplnění znaků pokračování v přestupku, neobstály by závěry městského soudu ohledně vymezení skutku předmětného deliktu. Nejvyšší správní soud zároveň podotýká, že se nijak nevyjadřuje k otázkám, které nebyly předmětem řízení o kasační stížnosti. Nijak proto nepředjímá odpověď na otázku, zda správní orgány nepochybily, jestliže rozhodly o přestupku žalobce, aniž by řízení o něm spojily ke společnému projednání s řízeními o jeho dalších přestupcích na základě § 57 odst. 1 zákona o přestupcích. Stejně tak zdejší soud nepřezkoumával závěry městského soudu ohledně žalobních námitek, kterými žalobce namítal nesprávné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů a diskriminační osazení dopravních značek. Městský soud se tedy v dalším řízení opětovně vypořádá s těmito žalobními námitkami.

V.
Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[25] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu